Братски живот

Издание на Общество Бяло Братство

• Всички същества са клони на Дървото на Живота • Учителя

ЮНИ 2013 г., брой 5 (76)
година IX

Четирите неща

Четири неща има, които човек трябва постоянно да държи в ума си:

Бог създаде Земята, за да бъдат хората добри.

Бог създаде Водата, за да бъдат хората чисти.

Бог създаде Въздуха, за да мислят хората право.

Бог създаде Светлината, за да ходят хората по правия път.

По четири пътя идва човек до истинския Живот: по пътя на Земята, по пътя на Водата, по пътя на Въздуха и по пътя на Светлината.

Човек не може да дойде до истинския Живот, ако не е добър. Ще кажете: „Как да бъде добър, как да прави добро?“. Доброто не се прави: човек трябва да ходи в пътя на Доброто, всякога да ходи.

Човек не може да дойде до истинския Живот, ако не е чист. Водата ще го направи чист - Водата, която е добър проводник на Живота. А като диша въздуха, ще се научи да мисли право. Като ходи в пътя на Светлината, ще се научи да чете Великата книга на Бога.

Но не е достатъчно човек само да ходи по този път: той трябва да се научи и да чете - да знае какво му носи Светлината. Светлината - това е писмо, изпратено от Бога. Хората гледат света, но нищо не разбират. Писмо е той. Има какво да се чете всеки ден. И ако човек не чете, остава прост.

Напреднала душа е душата, която е добра - тя знае защо е създадена Земята. Напреднала душа е душата, която е чиста - тя знае защо е създадена Водата. Напреднала душа е душата, която мисли право - тя знае защо е създаден Въздухът. Напреднала душа е душата, която ходи в правия Път - тя знае защо е създадена Светлината.

Земята ще остане само за добрите хора: лошите хора ще отпаднат и ще се изтощят. Те не ще могат да използват ни Земята, ни Водата, ни Въздуха, ни Светлината. Засега още лошите хора управляват Земята. Но и това е до време. Било е време, когато животните са я владеели и управлявали - сега я управлява човекът-животно. Но иде време и дошло е, когато кротките ще наследят Земята и ще я управляват.

Истинският човек е добрият човек, а добрият човек, чистият човек, човекът, който мисли право и ходи в правия Път, е силният човек. Той е човекът, роден от Бога. А може ли да бъде слаб човекът, който е роден от Бога и живее в Него?

Който иска да служи на Бога, който иска да Го види на Земята, трябва, като вземе хляба, да знае, че се намира пред Него; да го обземе един свещен трепет, че хлябът е дошъл на трапезата му.

Пробудените души трябва да работят и да уповават на Бога, че Той ще благослови тяхното Добро на Земята, на която те живеят. Те трябва да вярват, че Бог ще им даде онази Чистота, която е скрита в живата Вода. Защото обикновената вода е само една дреха на живата Вода.

Ние сме дошли на Земята, за да изявим знанието, че Бог е винаги благ и добър - и че и ние трябва да бъдем като Него; че Той е чист и свят - и че и ние трябва да бъдем като Него; че Той всякога мисли право - и че и ние трябва да мислим като Него; че Той постоянно се изявява чрез Светлината, за да ходим в правия Път.

Бъдете добри, бъдете чисти, мислете право, ходете в правия Път, учете Божиите пътища - и ще имате Божието благословение!

Първи братски събор в Лудогорието

През майските дни в Лудогорието има особено присъствие. Това е времето, в което Духът възкресява семенцата в нова форма на живот, изявен във фазата на възраждането. Тази майска магия се усеща в прозрачността на въздуха, обагрен в жълто, в който като че ли виждаш и разпознаваш всеки слънчев лъч на фона на разнообразните форми на живота.

В такъв красив момент сред птичите песни на зеления лудогорски рай в местността Пчелина край Разград на 11 и 12 май се проведе Първият братски лудогорски събор. Точно преди година тук се организира един от концертите, посветени на стогодишнината от „Завета на цветните лъчи на Светлината“. След концерта всички отидохме до красивата местност Пчелина. Когато се сбогувахме, сестра Йоана Стратева каза нещо чудесно: „На това красиво място ви пожелавам да си направите братски събор. Мястото е много подходящо и за братски семейства с деца. Имате прекрасни условия!“.

И ето, точно година след това пожеланието стана реалност. Идеята, която поставихме като водеща на този събор, беше „Общият живот и

растежът на ученика“. Учителя казва: „Общият живот е Божествен живот. Общата работа е работа за Бога“. Без колективен живот в хармония и единомислие няма растеж, няма развитие. Там, където имаме хармония, разбирателство, създаваме условия да дойде Духът. А присъства ли Духът, той твори, развива и възраства посятото“.

В петъчната вечер посрещнахме първите приятели от Варна и Русе. Срещата ни с тях разбуди дух на радост и подем, а утрото на съботния ден ни посрещна с нестихващи надпявания на горските певци и свеж горски въздух, наситен с аромата на цветя. Събрахме се в края на гората за посрещане на изгрева. Пристигнаха приятели от Попово, Търговище, Цар Калоян. Групата постепенно нарасна. С първите слънчеви лъчи зазвучаха молитвени песни, зашептяха се молитви. След утринния наряд последваха обичайните живителни глътки гореща вода, после - шестте гимнастически упражнения, Паневритмия. Имахме си „хор“ - една сестра певица и „оркестър“ - една цигулка. Белият кръг бавно и величествено поде своя космичен ритъм. В края на Паневритмията лицата ни грееха сияещи и радостни.

Последвалата обща закуска ни припомни истината, че разумният и съзнателен човек живее в „рога на изобилието“, от който се ползва с осъзната благодарност. Нека да има изобилие за всеки и всички, защото „за тези, който любят Бога, няма лишение“. В новите условия човек не трябва да живее в лишение - щедрата ръка на Природата раздава изобилно от своите блага.

Голяма бе радостта ни, когато дойдоха и нашите приятели: брат Андрей, брат Николай, сестра Галя и сестра Християна. Усетихме присъствието им като насърчително послание за братските срещи в Лудогорието. Посрещнахме с радост и брат Симеон Симеонов. Насядахме на зелената трева сред красивата гледка и сред хилядите нюанси на зеленото, зазвучаха песни от Учителя, последваха разговори, хорово пеене, изпълнение на италиански канцонети.

продължава на стр. 4

Съборът на Бялото Братство на Мадара - май 2013

ЗА ИСТОРИЯТА НА ПРАЗНИКА НА СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА - 24 МАЙ

Паметта на светите братя се тачи от XI век до наши дни. Известно е, че на 11 май 330 г. Константин Великий (280-337 г.), император на Римската империя от 306 г. до 337 г., е поставил новата столица в тракийския тогава град Византион. Самият Константин е бил тракиец. За траките трябва да мислим като за българи. Константин официализира християнството през 313 г. и през 325 г. свиква Първия църковен събор. Той определя датата 11 май за празник на града в чест на св. Мокий, който е тракийски мъченик за христовата вяра. Св. Мокий е бил свещеник в гр. Амфиполис, на около 25 км от устието на река Струма. По време на дионисиевите тържества в града той е застанал пред народа и произнесъл разобличителна реч в защита на християнската нравственост. Изправили го пред съд, подложили го на разпит и мъчения, които не го сломили, после го хвърлили в огън, който обаче не го докоснал. Изпратили го във Византион (Цариград), където бил посечен през 295 г.

Години по-късно Константин Великий на мястото на голям храм на Зевс построява църквата „Св.Мокий“, където пренася мощите на светеца. Този храм става един от най-важните за Цариград до XV в., когато е бил разрушен. За отбелязване е, че името Мокий (Моко, Мока) е българско, среща се и в днешно време единствено между българите. Св. Мокий е един от дванадесетте врачове безсребърници - прочут лечител. Векове по-късно цариградските българи към този празник добавили и честването на светите братя Кирил (827-869 г.) и Методий (815-885 г.).

продължава на стр. 4

УЧЕНИЦИТЕ

Необикновените духовни опитности на Никола Гръблев (1893-1968)

Продължение от бр. 4

Ценни са опитностите на ученика, те ни въвеждат в един свят, където можем да наблюдаваме проявите на невидимите духовни закони в живота. Чрез спомените на Никола Гръблев виждаме как действат тези закони, а също така и през какви уроци и изпити минава ученикът в своя път.

През лятото на 1924 г. в Делиормана, където по това време капитан Гръблев е на служба, има голяма суша, всичко е пресъхнало. Един ден при него идват четирима пратеници от две села: двама ходжи и техните кметове. Молбата им е доста необикновена: искат от капитана да им каже какво да направят, за да завали дъжд. Казват, че до този момент са направили всичко, каквото знаят - молебени, курбани, но дъжд няма. За голяма почуда на присъстващия там фелдфебел, капитанът, след като внимателно изслушва пратениците, съвсем сериозно ги запитва:

- Кога искате дъжда, утре ли?

- Нека, г-н капитан, в петък да бъде, тогава ни е празникът - отговарят те.

- Добре, щом искате в петък, в петък ще вали, но ако направите каквото ви кажа.

- Ще го направим, г-н капитан, както кажете, така ще го направим.

- Щом се върнете сега в село, ще извикате при джамиите всички мъже, жени, деца и ще им кажете, че в петък ще вали, ако всички, които са се скарали, се сдобрят; които се съдят, веднага да се спогодят; ако имате някоя бедна вдовица, ще й помогнете; ако има болен, ще го нагледате: да няма нищо, което да ви разделя в селото. Ще го направите ли? - пита ги капитанът.

- Ще го направим, г-н капитан - отговарят в един глас всички.

- В петък - продължава той - ще излезете при дебелите дървета, които са между селата ви, ще си направите молебена заедно - и двете села, без да колите: никакви кочове, никакъв курбан; защото Господ кръв не ще, а иска добри дела. И дъжд ще вали.

Между двете села капитан Гръблев отдавна бил забелязал, че има десетина високи, стари дървета, около които се усеща присъствието на особена светлина - там някога е имало светилище.

„След като си заминаха те, в мене стана една реакция - спомня си капитан Гръблев, - настъпи някакво съмнение и малодушие: „Ами ако не завали?“.

Заранта станах към 3 часа, приготвих се и излязох близо до щаба на едно чисто място, млада гора до границата, където хора не ходят. Коленичих и почнах да се моля с „Добрата молитва“, „91. псалом“, „Отче наш“, казвах формули, обръщах се към Бога и към Учителя: „Господи, Учителю, не го казах за моя слава и не за някакви материални облаги...“. Така говорех, като че ли са при мен. Дълго се молих коленичил, докато почувствах една радост, което означаваше, че молитвата ми е приета. Скочих и погледнах часовника си - беше 10 ч. сутринта. Изминали бяха шест часа!“.

В петък сутринта времето е съвършено ясно, няма никаква следа от облаци, но брат Гръблев си тананика и спокойно си събира багажа, за да прекара отпуската си в комуната в Арбанаси, и е напълно уверен, че всичко ще стане така, както е обещал на хората.

„Имах една вътрешна непоколебима вяра - разказва той. Към 9 часа сутринта пристигнаха пратеници от двете села да ме викат:

- Г-н капитан, събраха се вече и ви чакат.

- Отивайте и им кажете да си почват молитвата!

А фелдфебелът гледа небето и се подсмихва, сигурно си дума: „Капитанът този път се изложи. В такова ясно време какъв ти дъжд!“. Пратениците са бързоходци и навярно след 30-40 минути са били вече на мястото на молебена. Към 10 часа гледам - на североизток се показало на хоризонта бяло облаче. Иначе небето си е ясно, Слънцето си блести и няма никакво намерение да вали. Това беше към края на юли, около три месеца имаше суша. След още 15-20 минути гледам - небето над двете села се затъмнило и бе покрито с тежки дъждоносни облаци. Не минаха десетина минути и започна да вали такъв пороен, напоителен дъжд, който продължи три часа. Дъжд валеше до село Дауджилар, нататък капка не падна. Обхванал беше района около тия две села в радиус от около 10 км - хубав, благодатен дъжд, напълни им язовирчетата“.

Така завършва брат Гръблев разказа си за чудото на молитвата; за невидимите връзки между човешките взаимоотношения и природата; за вярата и смирението на ученика.

ЕДИН ОТ ИЗПИТИТЕ НА ОКУЛТНИЯ УЧЕНИК

През лятото на 1926 година, както отивах към осми пост - разказва брат Гръблев - ясно чувам в себе си: „Тръгни веднага за Варна!“. Конят вървеше ходом и аз си тананиках, но щом чух това, пришпорих го и останалите 3 км ги взех много бързо. Слязох от коня, обясних на войниците, че трябва веднага да се върна, и само се разписах в книгата. Войниците ме обичаха и ме очакваха с радост и нетърпение, понеже си приказвахме, носех им новини, а и те ми се оплакваха за нещо...

Върнах се от поста в щаба и помолих началника на участъка да иска разрешение от началника на сектора да отида до Варна. А той ми отговори: „Няма какво да го питам, защото ми е казал за тебе: „Гръблев е подивял в Делиормана, гледай сегиз-тогиз да идва към Варна, към Шумен, да се среща с хора, пущай го, без да ме питаш“. Това и чаках, веднага тръгнах.

Като пристигнах, срещнах един брат и той ми каза: „Учителя е тук. Довечера в дома на брат Калудов ще държи беседа“. Стана ми ясно защо трябваше да съм във Варна по това време.

Настаних се във Военния клуб и отидох при началника на сектора да му се представя, а той ме посрещна с думите: „Ха така, да те видя и тебе между хората, има дансинги, има курортистки, подивя там в този Делиорман, идвай от време на време“.

Вечерта отидох рано в дома на брат Калудов. Събраха се над 200 души и Учителя държа беседа. След това всички го наобиколиха, аз останах отзад, но след като отговори на въпросите на няколко души, той ме повика и рече: „Утре в 11 часа ще дойдеш в дома на брат д-р Жеков. После се обърна към брат Калудов с думите: „Ще му дадеш стаята за гости (братската стая)“. А на мен каза: „Ще си вземеш багажа от Военния клуб и ще дойдеш тук да се настаниш.

Още вечерта си платих във Военния клуб, взех си багажа и отидох у брат Калудов.

На другия ден, точно в 11 часа, отидох при Учителя. Веднага ме прие, поговорихме, после обядвахме, аз често поглеждах хубавичката дъщеря на сестра Милева. След обеда Учителя отново ме повика. Говорихме върху различни окултни теми - за миналото, за бъдещето. Понякога наум зададох въпроса си и той ми отговаряше. Стана вече към 4 часа, чувствах, че отвън една група от 20-30 души роптаят, че съм се застоял при Учителя толкова дълго време. Усещах техните мисли. „Пращат ми мисли - казах, - че съм нахалник, да задържам толкова време Учителя.“ „Нищо, нищо - отговори ми той, - нека си пращат такива мисли“.

Нови задачи не ми даде и аз не можех да разбера защо толкова време вече разговаряме - около седем часа. В 18 часа Учителя ми каза: „Никола, можеш вече да си отиваш“.

Излязох някак като зашеметен и вървях така без посока, където ме заведат краката. По едно време се озовавам при офицерските бараки за летуване. И виждам мой познат офицер, казваше се Георги, и седнахме край една маса на приказки. В това време от бараката изскочи едно хубаво момиче, седна недалеч от нас и ме загледа. И аз я поглеждах от време на време, много ми хареса. После тя извика колегата ми в бараката и когато той излезе, ми каза:

- Харесала те е и ако искаш, влез вътре при нея.

- Георге - отговорих му, - ти ме знаеш какви разбирания имам, няма да отида.

Ето как бях поставен на този изпит от Учителя - завършва разказа си брат Гръблев.“

Още от древността и през вековете в окултните школи учениците са били поставяни на изпити, за да се провери и закали тяхната смелост, вярата им, способността им да овладяват своите чувствени влечения, страсти, инстинкти. Тогава това е ставало по един изкуствен начин в затворените школи. В Школата на Учителя самият живот е мястото, където ученикът се учи, прилага и бива поставен на изпит.

Соня Митева
(Следва)

Историята на една братска задруга

Продължение от бр. 4

В изострена обстановка се провежда и годишният събор през 1925 г. (След приключване на събора временно са арестувани П. Дънов, Н. Ватев и Боян Ковачев, последват обиски, конфискации на вещи и сериозни заплахи).

На 30.12.1924 година е свикано общо събрание на братската общност в гр. Русе. Обсъждат се резултатите от изминалите години, обстановката в страната и се приема решение за промяна на комуналното стопанисване на имота и прилагането на арендния принцип. Стопанството в Свирчовица се разделя на отдели, като те взаимно си помагат. Така всичко продължава от 1926 до 1929 г.

Героични са постъпките на първите комунари и самопожертователността им. Това се вижда при възстановяването на братската комуна в Свирчовица - старите членове на земеделската задруга правят постъпки и възстановяват членството си; има и новопостъпили: с. Любимец, Хасковско, с. Гърци, Видинско и с. Мъглиж, Старозагорско. Свирчовица отново се превръща в идеална братска комуна. Тук са верни последователи на Учителя, с авторитет в Бялото Братство: Минчо Спасов от Бургас, Петко Епитропов и Михаил Стоицев от Пловдив, Тодор Симеонов, Начо Петров, Живко Панайотов и Симеон Симеонов от София, Панайот Ковачев от Стара Загора и др.

Идва сериозно дарение за русенската братска комуна от 240 хиляди лева от софийското братство и от други дарители в страната. Появяват се предложения за промени в устава и преместване на управлението в София. На 17.01.1934 г. се взема решение за провеждане на Общо годишно събрание, което се осъществява на 25 март същата година. Отчита се стопанската 1933 г. с нараснали активи. Приемат се и трима нови членове - Георги Димитров, Васил Константинов от Русе и Георги Стойков от Пловдив. Важният въпрос е приемането на новия правилник, който подкрепя комуналния експеримент в русенската задруга. Избира се управителен съвет, отново с председател Н. Ватев, касиер Юрдан Марков и домакин Георги Димитров. В края на събранието с писмено предложение от Петко Епитропов, С. Симеонов, Т. Стоименов и Начо Петров се иска извънредно общо събрание с дневен ред: 1. Промени в устава и управителния съвет; 2. Преместване седалището от Русе в София.

Извънредното общо събрание се провежда на 24.08.1934 г. на Изгрева. Основният въпрос е свързан с промените в устава. Принципните положения не се променят, с изключение на задължителността за абсолютното мнозинство, което става 2/3 от членовете. Има и малки уточнения: за издръжката на обществото със средства на допълнително закупените имоти. Ясно се фиксират взаимоотношенията между стопанските клонове в страната и централното ръководство, указва се вътрешното разпределение на разходите на база печалба. Определено е 20% от печалбата да се привежда на управителния съвет за благотворителни цели; от 80% се заделят 10% - резервен фонд. Останалите 70% се изразходват за подобрения в стопанството и за плащане на труда.

Иван Агеларов
(Следва)

Дзен и традиционната логика

Дзен-будизмът (или само Дзен[1]) се ражда в Япония ок. VI в. след Христа. Появата и формирането му обаче има предистория, започваща от Индия и преминаваща през Китай. Според по-известните легендарни сведения един от поредицата патриарси на традицията „школа на Буда-духа“ - Бодхидхарма - пренася от Индия в Китай тази линия на дхяна-будизма, където е наречена Чан-будизъм. Впоследствие чан-будизмът преминава и в Япония като онова, което познаваме като Дзен-будизъм.[2]

Целта на настоящата статия е чрез сравнителен метод да се проследят отделни аспекти на някои отношения между основни учения[3] на Дзен спрямо онова, което обикновено сме свикнали да наричаме с общото име „логика“. Тук няма да се спираме върху историческото развитие на Дзен или да правим опити за въведение върху доктрината му. Сравненията, които ще използваме, имат фрагментарен характер и целят по-скоро критичен размисъл от страна на читателя, а не пълноценно изложение от страна на автора. Анализите по-долу нямат за цел противопоставянето на позиции, светогледи и културологични особености, а са опит за различна гледна точка върху един аспект от диалога Изток - Запад. Също така съвсем целенасочено не използваме понятията „класическа“ и „некласическа“ логика, а „традиционна“, именно защото представяме и една „нетрадиционна“ за обичайното състояние на съзнанието, каквато е именно „логиката“ на Дзен.

Често в литературата за далекоизточната духовност и по-конкретно в тази за Дзен, се среща изразът „монистичен начин на мислене“[4], представен като типично източен, противопоставен на „дуалистичния“ като западен. Монизмът по отношение на мисленето предполага избягване на противоположности, на противопоставяне на позициите А и Б, които са различни една спрямо друга; стремежът е към точно обратното - постигане на пълно единство на обектите на мисълта, или изразено с езика на алгебрата и логиката: А не е различно от Б по същина. Дуалистичното мислене, най-общо казано, се опитва да разедини, да противопостави, да разглежда нещата като верни и неверни, истинни и неистинни, добри и лоши и т.н. В някои трудове върху Дзен този начин на мислене изцяло се отхвърля като неприложим по отношение на схващането на Истината. Дайсецу Т. Судзуки, представяйки така неизразимия Дзен на западния читател, споделя: „Критикът ще се изкуши да нарече Дзен абсурден, объркващ и намиращ се извън предела на нормалното мислене. Но Дзен е непреклонен и би възразил, че така нареченият здрав разум, с който се отнасяме към нещата, не е върховен съдник и причината да не постигаме проникновено разбиране за истината се дължи на погрешното ни придържане към някаква „логическа“ интерпретация на битието. Ако действително искаме да стигнем до самата същност на живота, трябва да се откажем от любимите си силогизми, да възприемем нов начин на наблюдение и така да се освободим от тиранията на логиката и от едностранчивостта на нашия привичен начин на изразяване“ (к.м. - М.Б.). Под „логическа интерпретация на битието“ авторът вероятно има предвид метафизичните системи, които се опитват да „построят“ картината на света по пътя на извеждането на следствия от определени априорни (предопитни) принципи, т.е. изцяло дедуктивно. Изводът тук е, че разбирането на истината неизбежно трябва да мине през отхвърляне на всяка логика и следователно - през отхвърляне на търсене на всякаква причинност. „Обикновено смятаме, че твърдението „А е А“ е неоспоримо и че предположението „А не е А“ или „А е Б“ е немислимо. Ние никога не сме били в състояние да отхвърлим тези условности на познанието - негови неизменни атрибути. Но ето че сега Дзен заявява: думите са само думи и нищо повече“ (Судзуки, Д., Въведение в дзен будизма).

Познатата ни от античността Аристотелева формална логика „извиква“ в съзнанието принципа на двузначността, или по друг начин казано: предметите могат да бъдат разделяни в две групи: група, която притежава даден признак, и група, която не го притежава. В този смисъл твърденията се делят на истинни и неистинни. От този принцип произтича „законът на непротиворечието“ - един от най-важните закони на мисленето. Според този закон не е възможно нещо да се утвърждава и в същото време, както и в същото отношение, да се отрича. Оттук произтича и „законът за изключеното трето“, според който от две противоречиви твърдения в едно и също отношение истинно е само едното, изключено е да има трето истинно положение. Тук думата, наименованието на нещо, неговото име в голяма степен изразява същността му. Да познаваме нещо, означава да можем да му дадем име. Това означава и да формираме понятие за него. Очевидно е, че този метод на познание коренно се различава от метода на Дзен, където думите са само думи и „А може да бъде и Б“.

Едностранчивостта на този двузначен модел и по отношение на теоретико-познавателните процедури, и с оглед на метафизиката, бе показана още през XVII в., начевайки с И. Кант и агностицизма[5], преминавайки през Г. Хегел и диалектическата логика, стигайки до появата на некласическите логики в началото на XX век. А нейната неприложимост особено проличава, когато се опитват да се аргументират онтологически или мирогледни въпроси. Агностицизмът, корените на който могат да се открият още в античния скептицизъм, се опитва да покаже несъстоятелността на нашите опити да познаят „нещата в себе си“ (noumena) или същността им. Според тази позиция единственото, което бихме могли да познаем, това са явленията (phenomena)[6] - същите тези неща, така както се явяват на нас, в обсега на нашето съзнание. По-нататък диалектическата логика, извираща също от древността и разработена като цялостна система от Г.Хегел, сполучливо отразява нуждата от противоречието за пробуждане на душата към размисъл за законите и принципите на мирозданието. Тук вече тезата и антитезата се сливат в един синтез, където самото противоречие се „снема“, намира своето разрешение. Разработената от Я. Лукашевич през 1921 г. „тризначна логика“ показва състоянието на неопределеност и преходност в съжденията и умозаключенията и прекъсва традицията, идваща от Аристотел, където съжденията имат стойност само на истинност и неистинност. Това е т.нар. „некласическа логика“, основна особеност на която е невалидността на закона за „изключеното трето“[7].

На другата страна на махалото се явява източната мисловна нагласа, за която логическият въпрос стои не като „или..., или“, а като „и, и“[8], т.е. могат да бъдат еднакво верни и истинни дори противоположни твърдения. В тази връзка Дзен прави опит да прекрачи прага на двойствеността и да се потопи в „единството на съзнанието“. Думите са само думи, понятията са относителни, умозаключенията, които правим - неотговарящи на истинната действителност. Всяко мислене е условно, на всяко съждение (твърдение) може да отговаря противоположното му, което да е не по-малко истинно. Това обаче в действителност е само обратната страна на едно и също нещо; не просто рационализъм, разбира се, но може би не и висшият подстъп към Реалността. Това е същото онова махало, което допреди е стояло на точката на формалната логика. Ако проследим внимателно някои интерпретации на Дзен (поточно опити за обяснение и определение), можем да открием същия дуализъм, така старателно отричан и отхвърлян. Защото самото противопоставяне на логическото и здравия разум „отвежда“ мисленето в противоположната посока, което означава отново крайност, а не цялост. Защото противопоставянето и отрицанието показват придържане към определен възглед, а нали точно от това се опитва да се освободи Дзен! По такъв начин, отричайки логиката, ние попадаме отново в нейните окови, но в по-различна форма.

Понятието за причинност съвсем не е чуждо на индийската духовност и философия. Още всепризнатият от всички ортодоксални индийски школи „закон за Карма“ насочва към определена връзка между причини и следствия или определен вид морална логика - всички постъпки на индивида в минали съществувания предизвикват съответни последствия в сегашния му живот. Или това е още вярата във вечния нравствен ред във Вселената. Идеята за освобождението (мокша) също се основава на вярата, че посредством определени медитативни техники, както и посредством чист морален и физически живот, е възможно да се постигне желаното състояние. С други думи, постигането на освобождение е следствие от приложението на определени принципи, т.е. това е отново вяра в причинно-следствената връзка по отношение на духовното развитие. Известно е, че Буда избягва да заеме определено отношение към метафизическите въпроси за природата на Атман и Брахман, за вечността на света и душата и др. Провъзгласявайки четирите благородни истини и застъпвайки в учението си предимно духовно-нравствения стремеж и устой, Буда говори за причината за страданието, известно като веригата от дванадесетте звена (пратитя самутпада), които образуват „колелото на битието“ - причинната връзка между тези отделни елементи е повече от явна. В тяхната връзка има определена логика, която намира своето приложение при възкачването по духовната стълба по пътя към освобождението и Нирвана.

Дзен-традицията, която има за основа будизма, се опитва да избегне логиката и причинността в духовното развитие, като отстоява „тезата“ за внезапното просветление (тонго), наречено „Сатори“ - главно Южната школа, водеща началото си от Хуйнън. Идеята, че изначалното съвършенство (прасъвършенството) присъства във всеки човек, и то във всеки миг на неговото съществуване, е основа за традицията на неизползване на текстове и учения в Дзен, което пък имплицира отричането на логическото мислене като път към Истината. В този смисъл истинен е само реалният опит, който може да има човек, а религиозните упражнения и особено интелектуалните обсъждания на учението са безполезни. Не знанието за учението може да помогне на стремящия се към просветление, а живият опит на това просветление. Следва да кажем обаче, че крайното обезличаване на утвърждението и отрицанието би означавало пълен релативизъм и следователно никакво утвърждение. В този смисъл логиката съвсем не ни „пречи“, ако я използваме, както трябва.

Въпреки критичните бележки върху някои от духовните нагласи в Дзен, можем да кажем, че той е изкуство, което в никакъв случай не можем да окачествим просто като рационализъм, мистика или само като абсурд. „Звукът от пляскането с една ръка“[9] не е алогизъм, нито свръхлогизъм, а опит на съзнанието да премине в една сфера, в която се чувства пулсацията на вселенското Единство. С други думи, това е точката, където абсолютният максимум е абсолютен минимум (Н. Кузански), най-голямото и най-малкото са едно цяло. А това, от гледна точка на „обикновената логика“, е граничещо с абсурда. Но самото абсурдно е гранична ситуация (К. Ясперс); то е език, на който говори не обикновеното ни съзнание. И не е ли абсурдното за профанното съзнание реалност за духа...

Използвана литература:

1. СТЕФАНОВ, В. (1993) Логика (учебник), С.

2. ГЕНРО. (2001) Желязната флейта: сто дзенски коана (сборник)

3. СУДЗУКИ, Д.Т. (1991) Увод в дзен-будизма

4. ЧАТЕРДЖИ, С., Д. ДАТТА, (1995) Увод в индийската философия

5. ШИЛЪР, Д. Дзен - джобен пътеводител

6. ЮНГ, К.Г. Предговор към „Увод в дзен-будизма“

Мирослав Бачев

[1] В историческия си ход Дзен се отдалечава много от класическия будизъм, поради което може да бъде разглеждан като автономен спрямо него духовен път.

[2] Японската дума "дзенна" (съкр. "дзен") е начин на четене на китайската "чанна" (съкр. "чан"), а последната е превод на санскритската "дхяна". В Йога традицията (аштанга йога на Патанджали) "дхяна" е седмата от осемте степени, обикновено превеждана като "медитация", при която мисленето трябва да бъде доведено до пълно мълчание, което е абсолютно условие за постигане на "самадхи" - сливане с Абсолюта.

[3] Тъй като Дзен набляга на реалния духовен опит като контраст на всяко интелектуално търсене на Истината, тук думата "учение" има изцяло условен характер.

[4] Следва да отбележим, че понятията "монизъм" и "дуализъм", съответно монистичен и дуалистичен само относително могат да бъдат използвани в такъв контекст, но все пак тук ще работим с тях, защото сравнително добре отразяват вложените в тях конкретни идеи.

[5] От гр. "a-gnostos" (непознат). Терминът е въведен от Т.Хъксли, но като същностен елемент от философска система е приписван на Имануел Кант.

[6] Едно от нещата, които И. Кант се опитва да преодолее посредством разделянето на нещата на noumena и phenomena, е противоречието между свободата и природния детерминизъм в мислещия субект.

[7] Напр.: "Възможно е след 5 дни времето да бъде облачно" - не може в настоящия момент да се определи истинно или неистинно е изказването.

[8] Това, разбира се, не важи за всички духовни и философски традиции на Изтока. Освен това тук става дума предимно за далекоизточни традиции, между школите на които често са се водили диспути и спорове, поради което самото понятие "източно мислене" е твърде проблематично, а от гледна точка на прецизността се касае по-скоро за основна душевна предразположеност и нагласа.

[9] Популярен на Запад дзен-изказ, съдържащ се в един коан (формулировка, произлизаща от дзен-опит).

Първи братски събор в Лудогорието

от стр. 1

Получи се един прекрасен концерт, за който всички ние сме безкрайно благодарни.

Част от програмата ни бе и посещението на тракийските могили в с. Свещари. Пътят дотам е наситен с типичните за този край пейзажи - хълмисти възвишения, покрити с гори, изпъстрени зелени ниви. Тук можеш да видиш всички нюанси на зелената краска. Тук-там прозират и местата с дъхав чернозем, който стои в очакване да бъде облечен в зелена премяна. Пристигайки, домакините от комплекса „Сборяново" разпознаха някои от нас, защото не за пръв път приятели от Братството ги посещават. Няколко пъти сме играли там Паневритмия.

Архитектурно-археологическият резерват „Сборяново", където се намира и „Царската гробница", се намира на 10 км от гр. Исперих, близо до с. Свещари, Разградска област. В този резерват се включват над 140 културно-исторически паметници - древни селища, светилища и некрополи на древните българи - гети, езичници, българи християни и българи - хетеродоксни мюсюлмани. Столицата на гетите Хелис е изградена върху плато, заобиколено от три страни от река Карпинец. Крепостната стена обхваща площ от около 100 дка. Съществува хипотеза, че отделни групи от могилите представляват огледално отражение на някои съзвездия: „Косите на Вероника", „Орион", „Рало" и „Голямото куче". Гетите са автохтонно европейско население, които произхождат от пеласгите - най-древните поселници в Югоизточна Европа. От пеласгите произхождат древните евреи и гетите. Известно е, че 4 хиляди години преди Христа гетите се изселват поради геоклиматични причини на юг - в поречията на реките Тигър и Ефрат. Там стават по-късно известни под името хети. Впоследствие част от тях през 1720 г. пр.Хр. се изселват в поречието на р. Нил. Това са т.нар. хиксоси. Повече от 100 години управляват Древен Египет. Това е само малка част от историята на тези древни земи, която събужда интерес към корените на древния ни произход. Посетихме „Царската гробница", представляваща тракийско-елинистична гробница от първата половина на III в. пр.Хр. Тя е обект от списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО и е сред стотте национални туристически обекти.

На красива поляна, наредени в кръг, направихме колективна молитва. На връщане към местността Пчелина спряхме в Разград и направихме импровизирана разходка около по-важните, знакови обекти за града. Тук са оставили следите си траки, римляни и прабългари. Най-ранните доказателства за човешка дейност датират от преди 18000 г. пр.Хр. След завладяването на земите от римляните тук, на базата на военни лагери, през II век възниква античният град Абритус, просъществувал до 586 г., чиито останки съществуват и до днес. Върху развалините на Абритус по-късно израства средновековно българско селище, което просъществува до XI в. Според някои хипотези по време на Втората българска държава в околностите на Разград е съществувало и значимо укрепено селище под името Хръзград, вероятно разрушено при нашествието на османците. На сегашното си място градът се формира през XVI век на основата на няколко селища. Известен е с различни имена - Хезарград, Аразград, Аладжа Хисар и др. През 1866 г. оттук минава първата жп линия у нас, която свързва Русе с Варна. В началото на XIX в. много българи от Балкана се преселват в разградския край и населението се увеличава. Разгръща се богат стопански и културен живот. В Разград се създават едни от първите в страната ни оркестър и театрална трупа. Основна част от населението на разградския край принадлежи към една от най-старите етнографски групи в България - капанци. Разградчани вярват, че капанците са преки наследници на прабългарите...

Посетихме изложбената зала на разградския художник Васил Карадимов, чиято съпруга Златка е наша сестра. Разговорите с него внесоха нов елемент в програмата на красивия ден. Прибирайки се отново в нашия „базов лагер", след вечерята ни очакваше още едно хубаво преживяване - братски лагерен огън. Приятелите, които бяха останали в лагера през деня, се бяха погрижили да съберат дърва, а вечерта, насядали около огъня под звездното небе, с осветени от пламъците лица, се понесохме в мистичния полет на песните „Запали се огънят", „Махар Бену Аба" и др. Дълбока благодарност изпълни душите ни.

Ново утро. Разпукването на зората буди и нас. И както в планинската тишина на рилския лагер нежните звуци на цигулка постепенно ни събуждат, така и сега звуците на цигулката огласиха местността и се сляха със звуците на пробуждащите се горски обитатели. Отново сме се наредили за сутрешен наряд. На този ден преди година тук беше концертът, посветен на зелените лъчи на Светлината, затова сега също прочетохме „Зелените лъчи". След тях чухме беседата „Растене и познание", отново в гамата на зеленото: „Христос ви намери в ада, оттам Той ви извади и вие обещахте, че ще възприемете Неговото учение. Аз съм свидетел на това, което Христос говореше, затова изпълнете вашите обещания. Няма по-велико щастие от това в света - да изпълниш Волята Божия. Не изпълняваш ли Волята Божия, ти си нищожен. Аз съм на всинца ви слуга - помагам на вашия Господ, който работи; на вашия дух, който работи. На добрите духове съм слуга, а на вас - приятел. Сега дяволът ви заблуждава, че сте грешни, но обърнете погледа си към вашия Баща - Той ви зове; обърнете се към Христа - вашия приятел на Земята, а брат - горе; обърнете се към Него - Той ще ви даде всичкото благословение. Това е новото растене и аз вярвам, че всички ще растат. Най-великото учение за вас, които сте дали обещание на Бога, е да растете в Благодатта Божия, във Волята Божия. Който има уши да слуша, нека слуша". Екът от силата на Словото звучи още в съзнанието ни.

Преди Паневритмия се помолихме за България. Белият кръг отново пое своя път, сливайки се с движението на далечните пространства и вселени. Потопени в тази бяла светлина на безкрайното космично присъствие, неусетно се „приземихме". Кръгът не искаше да се раздели. Последваха песни и „Химн на Великата Душа". Радостта ни се пренесе и на общата трапеза. След това сестра Галя разказа за посещението на група братя и сестри в Охрид, а брат Андрей говори за брат Борис Николов, чийто живот е пример за ученика. Този разговор не бе само разказ, но и духовна връзка и послание от времето на светите братя Кирил и Методий и техните ученици. По същия начин разказът на брат Андрей донесе живия дух на истинския ученик - пример, от който всички имаме нужда, за да се вдъхновяваме. Това е връзка, основана на живо, духовно присъствие. Следваха въпроси и отговори. Преди да дойде време за раздяла, още веднъж насядахме около богатата братска трапеза - на братския обяд. Първите „бели птици" се готвеха да отпътуват по родните си места. Всеки, получил дълбоко в себе си частица от Божественото благословение, пое по своя път, за да я занесе и раздаде като благо от Първия братски събор в Лудогорието. Тръгнахме с пожеланието догодина отново да сме заедно на това красиво място с още много братя и сестри.

Благодарим на всички приятели, които дойдоха и така заедно създадохме прекрасната атмосфера на този събор!

Ясен Даскалов

Съборът на Бялото Братство на Мадара - май 2013

от стр. 1

Тези две чествания на една и съща дата се превръщат в българска народностна традиция. Самият Константинопол възниква на основата на тракийски град (т.е. български), а Константин-Кирил, наречен Философ поради високото си образование, получено в Магнаурската школа (843 г.), е изучавал и лечебно изкуство.

Почитането на светите братя Кирил и Методий (наричани от тяхната култова служба „целители человеков") в един ден с безсребърника лечител Мокий (наш сънародник, земляк) не е случайно. Подобна връзка се открива и в празнуването на св. Седмочисленици (учениците на Кирил и Методий) на 27 юли, денят на св. Пантелеймон - един от най-почитаните светци лечители, безсребърници. Тук не може да не отбележим и духовния подвиг на светите братя, когато през декември 867 г. римският папа Адриан тържествено посреща двамата братя и техни ученици в Рим. Тогава в публична реч през 33 г. епископ Константин-Кирил блестящо защитава правото на българския език да бъде признат за свещен. Така българските богослужебни книги са тържествено благословени от папата и българският език е признат за четвъртия свещен език. По този начин Светото Писание е станало достъпно за всички българи и се дава ход на развитието на просветното дело в България и по целия славянски свят.

През 1863 г. Всерусийският синод по повод празнуването на хиляда години от мисията на светите братя Кирил и Методий във Великоморавия обявява тази дата за църковен празник, като заявява: „За спомен на хилядолетието, откакто първоначално бе осветен нашият бащин език чрез Евангелието и Христовата вяра, да се установи ежегодно, започвайки от тази 1863 г., 11 май, като църковен празник на преподобните Кирил и Методий". След това празнуването ще се разнесе по всички православни славянски страни. В България през 1856 г. Йоаким Груев предлага денят на св. Кирил и Методий да бъде отбелязван като празник на българските ученици. След въвеждането на Григорианския календар през 1916 г. празникът се чества на 24 май по държавен календар, а по църковния литургичен календар е на дата 11 май. За официален празник на Република България е обявен на 30 март 1990 г. На 30 декември 1980 г. с апостолическо послание папа Йоан-Павел II обявява двамата братя за „Покровители на Европа". В Русия като светски празник за пръв път започва да се чества през 1986 г.

Бялото Братство отбелязва празника на 24 май със събор на Мадара

Мадара е мястото на първите центрове за просвета и разпространение на Св. Писание. От Плиска, където цар Борис събира учениците на Кирил и Методий и основава първата книжовна школа, тръгват лъчите на новата духовна култура, която се разпространява по целия славянски свят. Тогава народът, който е можел да разбира Св. Писание на роден език, се е нарекъл „словени", а едва през XVIII век се налага името „славяни" (от „словени" - хора на Словото Божие). И тук става въпрос за велик, хилядолетен, епохален процес на подготовка за мисията на Космическия Учител през XX век сред българския народ и славянството. Ето какво казва Учителя: „Божествената азбука е от 35 милиона букви. Как може да се предаде Божественото учение на земен език. Никой земен език не е пригоден за това, но само българският е най-добрият, за да се предаде". Може ли този дар от Бога за българския народ и за цялото човечество да се сравни с нещо материално, с икономика, с политика. Икономиката отминава, душата остава, а душата се храни със Словото Божие.

В целия този епохален процес Мадарският събор има своето място и роля. През 1993 г. шуменската братска група организира Първия събор на Мадара с цел да се развие съборното начало в Бялото Братство и така през годините той се превърна в традиция. Питали сме се защо точно тук, на Мадара, се прояви такова духовно събитие. Това знае само Този, който ръководи Бялото Братство и ни събира. Освен че Мадара е старо светилище, играло важна роля в културата на българите през последните 6 000 години, в съседство са средновековните столици Плиска и Преслав. Тук е първият богомилски център с манастира „Св. Параскева", откъдето тръгва Божественото учение на Бялото Братство през средновековието и донася Ренесанса и Реформацията в цяла Европа. На няколко километра от Мадара е Нови пазар, където Учителя е живял през детските си години и по-късно, след завръщането си от Америка. Тук става важното събитие, за което Той казва: „Господ започна да ми говори и да се разговаря от 25 юни и свърши последния Си разговор на 8 юли 1897 г." (писмо до П. Киров от 10 юли 1900 г., Нови пазар). И така Мадарският събор е част от най-новата история на Бялото Братство.

Атнанас Атанасов

Свещената Мадара - отново обител на Бялото Братство

Мадарски събор 2013 г. Първи съборен ден - ден тържествен за прослава на делото на светите братя, ден на преклонение и почит. Той бе отбелязан според най-добрите традиции на Бялото Братство. Изгревът на Слънцето беше ясен, въпреки облачното небе. След духовния наряд и прочита на Слово от Учителя времето не ни даде условия да продължим духовната си работа на открито. Заваля дъжд и всички се придвижихме към Голямата пещера, свързана с най-древния култ на богинята Майка Земя. Валеше като из ведро. Приютени под огромния купол на пещерата, започнахме свещената Паневритмия. Образувахме два кръга, а в центъра бяха музикантите. Повечето бяха в бяло и това на фона на проливния дъжд, спускащ се като завеси от козирката на пещерата, и полутъмния декор на стените създаваше впечатление за излъчваща се светлина от всяка човешка фигура. Беше мрачно, а кръгът на Паневритмията светеше и озаряваше всичко наоколо.

И когато след Паневритмия всички заедно запяхме „Химн на св.св. Кирил и Методий“ - една въздигаща духа ни възхвала на Просветата, имахме такова преживяване на вдъхновение и възторг, каквото само тук, на Мадара, може да се изживее. Веднага след химна съвсем естествено прозвуча колективният прочит на Господнята молитва на старобългарски език, така както светите братя са я произнасяли през IX век, така както нашите предци са я изговаряли векове наред. Мястото, на което се намирахме, помни този говор и шепот. Тук, на Мадара, е бил един от най-големите манастирски центрове за просвета и разпространение на българската писменост и Словото Божие. Такива тържествени мигове на единение с Бога, с българския народ и с цялото славянство преживяха участниците през този първи съборен ден - мигове на преклонение пред Учителя, който ни ръководи през вековете, и благодарност за дара, даден ни от Бога - свещен език и Божествено учение - това велико благо за нас и за цялото човечество.

Темата на събора - „Идеята за Бялото Братство и нейната реализация“ (или изкуството на братския живот) е тема, която трябва да си напомняме - кои сме, откъде идваме и накъде отиваме, кой ни ръководи и каква работа имаме да вършим. Словото на Учителя ни дава светлината и знанието. Неговата дума е закон. През тази година се представиха следните беседи и отговорите бяха там:

Беседа първа: „Двете свещени положения“ (23.08.1925 г.). Ето и отговорът, които Учителя ни даде чрез кратката формула: „Бог да живее във вас и вие да живеете в Бога“.

„Да съградим Новия живот, да почувстваме, че ние сме братя - това е, което трябва да желае всяка душа. Бог да живее в нас, означава Любовта да бъде една силна връзка: помежду ни, между всички хора на Земята и между всички на Небето - за да бъдат всички едно.“

Беседа втора: „Методи за уякчаване вътрешната връзка между хората“ (19. 08.1919 г.)

„Започнете от най-малкото, кажете на човека една блага дума.“

„Ще гледате да възстановите една вътрешна хармония между всички, да се нагласите като нотите - всеки на своето място. И да правите това не механически, а по Божествен път, с малки опити в правилната посока на развитие. Да търсиш и намериш душата си - това означава, че между теб и хората има правилна обмяна на мисли и чувства. Тогава ще почувствате неизказана радост - били сте за момент в Рая.“

„Една от причините, които развалят хората, е тази, че когато се срещнат, някои от голяма ревност се укоряват: „Ти не вървиш в правия път“, и с това си пречат.“

Беседа трета: „Пробуждане на колективното съзнание“ (19 август 1921 г.) Учителя ни дава една наука за живота и практическа философия, която разкрива предстоящата еволюционна задача пред човешката душа, а именно:

„Сегашната епоха е преход от материалното към колективното съзнание, което е грижа за общото благо“.

„В нас трябва да проникне онова благородно чувство на братство, че като срещнем една жена и един мъж, да видим в лицето му един наш брат. Ако можете да възпитате това чувство на братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава между вас няма да има неразбиране, ще има едни правилен стремеж.“

Лекционна програма

Първият ден започна с представянето на изследването на брат Иван Агеларов от Русе на тема: „Историята на русенската братска задруга“. Това е слабо позната тема. Тук Братството е работило в продължение на 36 години и е натрупало ценен опит.

Темата „Учението на Бялото Братство“ бе изнесена от брат Георги Райков от Бургас. С това той представи своята новоизлязла книга „Как бихме могли да бъдем щастливи“ с подзаглавие „Есенциална практическа философия на живота“.

Актуалната тема „Споделяне на опит за приложение на 4-те съвета“ бе представена от брат Ангел Запрянов - ръководител на братската група в Бургас. След кратък теоретичен обзор на Словото от Учителя по темата беше описан натрупаният опит в бургаската братска група. Интересно беше за слушателите да чуят такова дълбоко вникване в проблема

Друга тема е „Идеята за Бялото Братство в началното Слово на Учителя“, изнесена от брат Георги Христов от Бургас. Неговото изследване отговори на въпроса кога и как са се появили първите наименования „Бяло Братство“, „братски събор“ и някои основни наименования в братската лексика.

Сестра Станка Желева от София представи „Някои особености на езика на Учителя“. В деня на писмеността тя направи своя анализ върху лексиката, която използва Учителя. Думите, употребени от Учителя, имат дълбок смисъл и ние трябва да се помъчим да ги разберем, запазим и съхраним, защото чрез тях се разкрива познанието на Божественото учение.

На Мадара бе споделен опитът на търговищката братска група - сестра Радка Иванова направи съобщение на тема „Размисли върху Завета на цветните лъчи“. Братята и сестрите от Търговище в продължение на година са работили върху тълкуването на Завета под ръководството на сестра Радка, която е автор на книга с такова заглавие. Участниците в събора получиха подарък - екземпляр от книгата, издадена от братската група в Търговище.

Магдалена Георгиева от гр. Русе участва с доклад „Новата епоха и мисията на славянството“. Тази тема е постоянна на мадарските събори. В доклада си лекторката направи опит да се опише една актуална ситуация: как Божественото учение се разпространява в Русия.

През последните години на мадарските събори се създаде традиция да се представя един ученик от Школата на Бялото Братство. Този път съборът бе посветен на брат Боян. Боян Димитров Боев е роден в Бургас (1883-1963). През 2013 г. се навършват 130 години от рождението му, 50 години от заминаването му от този свят и 70 години от излизането от печат на неговата книга „Учителят за образованието“. През втория съборен ден беше представена неговата биография - животът и делото му. От 1924 г. до 1944 г. брат Боян е неотлъчно до Учителя и записва всяка негова дума. Брат Георги Петков от Габрово разказа живи спомени с брат Боян. Пред нас, слушателите, оживя ярката личност на един от най-близките ученици на Учителя с кротък, любвеобилен характер, брат, който никога не е повишавал тон. Бил е безкрайно предан на Божието дело и на Учителя.

Сестра Ина Дойнова от София също сподели свои живи спомени с брат Боян. През 50-те години брат Боян често е посещавал Шумен, където оставал в продължение на месеци.

Навярно не е случайно, че на събора, без това да е предварително замислено, водеща роля имаха братята и сестрите от Бургас - родният град на брат Боян Боев. Трима от лекторите и трима от музикантите бяха от бургаската група - и като че ли най-многолюдната и в пълния си състав беше точно тази група.

Благодарим на всички участници, защото каквото правим, го правим заедно - то е резултат на общите ни усиля. Такива срещи са една лаборатория на бъдещата култура на братство.

Музиката и Паневритмията на Мадара. През тази година на събора имаше Паневритмия през трите дни. През втория и третия ден - с 11 музиканти, с хор от около 20-30 души, а броят на пентаграмите беше 37; участваха общо около 400 души. Проведоха се два вечерни концерта с участието на Пантелей Пантелеев, Тодор Иванов, Желка и Надя Табакова от Пловдив, брат Константин Адамов. Мария Брайкова представи своята поезия.

През тази година на събора в Мадара имаше участници от всички по-големи градове на страната, бяха дошли и гости от чужбина. За 21. година се събрахме тук, а това е един завършен слънчев цикъл. Три дни от изгрев до залез, в пек и дъжд, Братството изпълни своята духовна съборна програма. Братята и сестрите получиха онзи идеен и жизнен заряд, който само Духът носи, а с това благословението се разнесе по цялата българска земя. С благодарност ще си спомняме за отминалите дни, преживени от нас в Рая на Земята. Раят е там, където е Братството, а Бялото Братство през тези дни беше на Мадара. За всичко това можем да благодарим само на Бога и на Учителя.

Атанас Атанасов

Благо

Брат Благой Митрев - Благо е от Бояна, от групата за Паневритмия от „Южния парк“ в София, която заедно с Мърчаевската братска група организира в неделя, 26 май т.г., станалия вече традиционен празник „Изворът на Доброто“ в с. Мърчаево.

Бях на този празник и се чудя кое да ви разкажа. Дали за хронологията на празника, или за усилията на главния организатор Благо, а то в същността си е едно...

През 1944 год., в края на месец май, в последната неделя, в двора на къщата на брат Темелко в Мърчаево, Учителя посочва мястото на извор, наречен „Изворът на Доброто“. Този извор и днес събира търсещите топлината на Доброто... Благо е един от тях.

Всеки, който се е занимавал с организирането на подобни прояви, знае през какви трудности се минава. Като се започне от неизбежните въпроси дали времето ще бъде подходящо, дали празникът не съвпада с други прояви на Братството или тъкмо сега изпречили се лични ангажименти и т.н., та се стигне и до сякаш неизбежните спорове за уж изглеждащи дребни детайли по провеждането на празника. Сякаш това е закономерност, с която се проверява доколко прилагаме Учението...

За да ни помогне, Учителя много ясно ни казва в беседата „Стари и нови разбирания“ как да постъпваме в подобни случаи: „Един ден тухларите и градинарите подали едновременно заявление до Господа да им изпрати - за тухларите горещ слънчев ден, да изсушат тухлите си, а за градинарите - дъжд, да полеят зеленчуците си. Господ се видял в чудо как да задоволи едновременно две различни искания. Ако денят е горещ, тухларите ще бъдат доволни, а градинарите ще се оплакват, че зеленчуците им са изсъхнали. Ако денят е дъждовен, градинарите ще бъдат доволни, а тухларите ще се оплакват, че тухлите им се мокрят. Господ отговорил на заявлението по следния начин: „Споразумейте се помежду си и вижте кои дни искате да бъдат сухи и кои - дъждовни.

В Природата трябва да става непрекъснато смяна, за да се ползват от благата й всички живи същества. Не желайте нещата да стават така, както вие ги разбирате. Колкото и да желаете това, няма да ви задоволят, затова не губете времето си в излишни очаквания. Няма човек в света, желанията на когото да са се сбъднали. Не се обезсърчавайте, когато желанията ви не се сбъдват. Така ще ви се даде нещо повече и по-разумно от това, което вие желаете за себе си. Човек желае много неща, но не знае кое от тези желания е за негово добро. Всяко желание ще се реализира, но на своето време. Сега едно се изисква от човека: да дава. Давайте в най-широк смисъл на думата. Искате едно ваше желание да се реализира. Щом видите, че не може да се реализира, откажете се временно от него. Това значи даване. Считайте даването като начало на всяка ваша работа.

Изводът, който може да се направи от тези примери, е следният: изпълнете навреме всички обещания, които сте дали в душата си към Първата Причина. Каквато друга работа да ви се яви, отложете я. Първо изпълнете задължението и обещанието си към Бога. Имаш среща с Бога - иди навреме, по никой начин не отлагай срещата си. Жена ти, дъщеря ти, син ти щели да се сърдят, искали да бъдеш при тях - да не те смущава това. Извини се внимателно, вземи шапката си и излез. Като свършиш работата си с Бога, ще бъдеш свободен да изпълниш всички останали задължения.

Така трябва да постъпва всеки човек, бил той баща, майка, син, дъщеря, слуга. Един като постъпва така, другият трябва да го разбира. Бог не иска от човека да носи Земята на гърба си, но да изпълни най-малкото обещание, което е дал в душата си. Тези обещания са свещени. Бъдете точни към своите свещени обещания и никога не ги отлагайте. Какво ще кажат хората, това да не ви интересува. Каквото те кажат, това е тяхно право; каквото вие направите, това е ваше право. Ваше право е да изпълните обещанията си към Великото начало на живота. Изпълни обещанието си към Него и не мисли какво ще кажат хората или какво ще кажат домашните ти“.

В седмицата преди празника тези думи на Учителя „дойдоха“ при мене от Словото. Обърнах им внимание, защото преди това бях чул думите на Благо: „Разберете ме правилно - каза той, - ако ще и камъни да падат от небето, щом съм дал обещание за организирането на този празник на Доброто, докато имам сили, ще го правим...“.

Сега, като пиша, си мисля, че действително силата на учението на Учителя е в неговото приложение. И какъв е смисълът да изчетем всички-те беседи, ако не прилагаме, ако не изпълняваме и най-малкото обещание, което сме дали в душата си. Та Благо със своята категоричност сякаш преповтаря думите на Учителя и ги изпълнява, затова казват, че времето е със смелите, с тези, които изпълняват своите обещания, защото тогава и Бог е с тях.

Е, камъни не падаха от небето за празника, но имаше доста перипетии по организирането му. Тези трудности идват, щом допуснем и най-малкото колебание. Сякаш чакат като натрупаните камъни на кариерата над заслона „Каменоделец“, като стаени предишни въздишки да отпушат недоволството ни към света... А и на самия заслон някой бе излял своето недоволство и бе счупил с камък масивния стъклопакет. Все пак прозорецът се крепеше, но от средата към рамката заплашително стърчаха острите ръбове на множество пукнатини. Там, в заслона, в събота преди събора оставихме Благо да пренощува и рано сутринта да започне подготовката за братския обяд. Малко преди това преживяхме „бурята и силния вятър“ от неочаквана разправия, породена от нашето неумение все още да се отнасяме братски помежду си, от нашето желание за изява и свръхчувствителност, която често изключва добрия тон. Обсебва ни сякаш черна сила, която се радва на нашите разправии за уж дребни недоразумения. Мисля си, че това е някаква сянка, която пада пред очите ни, и ние не виждаме реалността, заживяваме в някакъв нереален свят...

Оставихме Благо на заслона при счупения прозорец и при накъсания въздух от възбудените от спора гласове. Мислех си: „Дано в неделя успеем да „прескочим“ тези препъникамъни и на сутринта всичко да мине така, както е било при Учителя“. Не ми се искаше Учителя да слуша тези наши препирни, но за съжаление те се случиха. На тръгване, след като „бурята“ бе попреминала, брат Иван предложи да отправим молитва - молитва всичко в неделя да премине в изпълнение волята на Бога. Мисля си, че и така премина празникът в неделя - с Божията помощ.

Рано сутринта в неделя в къщата на брат Темелко в с.Мърчаево се събраха много хора, братя и сестри, които търсеха топлина в хладното утро. Мисля си, че я намериха - в наряда, проведен от сестра Пепа Гиргинова, в тихите молитви и братски песни, в текста на беседата на Учителя „Сянка и реалност“, а по-късно и в обдуханата от силния вятър Паневритмия на „Церова поляна“. Тази топлина бе сякаш закътана от телата на играещите братя и сестри, пазещи музикантите и музиката на Учителя от поривите на вятъра, тя идваше от приведената фигура на цигуларката сестра Йоана, твърдо решена да не се предава пред силата на стихията.

Тази топлина може и да се „види“ на празника „Изворът на Доброто“, но зависи от нас, от нашето желание да живеем в братската общност и безрезервно да я предаваме към другия до нас... И не казвам, че е лесно, защото „пукнатини“ има много. Има ги и в самия „Извор на Доброто“: тази година водата от него не прелива - губи се в скалите навярно или стои замислена и чака да види какви лица ще се отразят в огледалото на каменното му корито.

След празника вече знам какво лице е чакал изворът да се отрази на този ден в него - лице на щастието. Но как ли изглежда това лице? Дали не е детско лице? На празника имаше младо братско семейство с двумесечно бебе, което непрекъснато ни се усмихваше. Към края на празника видях младото семейството до „Извора на Доброто“ - детето продължаваше да се усмихва, но преди това бях видял и друго...

След Паневритмията на „Церова поляна“, на заслона „Каменоделец“, се проведе и братският обед. Всичко бе организирано навреме и приготвено с голяма любов. Усилията на брат Благо за подготовката на празника - от най-малките подробности за отстраняване на острите трънки от поляната до „запушването на неизбежните пукнатини“ в организацията, не бяха напразни. Освен от Братството, при димящите казани дойдоха и много други хора - преминаващи туристи с малки деца, а имаше и една група от незрящи хора, които бяха дошли да чуят музиката на Паневритмията. Всички бяха добре дошли и ангелската супа, която брат Благо щедро разсипваше, сякаш извираше, а брат Благо сияеше. До мен стоеше дъщеря ми, гледаше като замаяна това непознато за нея лице и каза: „Какъв щастлив човек!“. Как ми се искаше да й обясня, че това е лицето, което „Изворът на Доброто“ чакаше на този ден да се отрази в него - лице на човек, изпълнил „задължението и обещанието си към Бога“.

Михаил Керемидчиев

Изкуството на смислените срещи

Колко пъти ни се е случвало да присъстваме на срещи, които отнемат много време и които ни се струва, че не водят доникъде? Колко пъти сме посещавали срещи, които след това остават без резултат? И как могат да се организират срещи, които са разумни, смислени и фокусират енергията на цялото в обща посока, позволявайки ни да се свържем един с друг от сърце, като човешки същества? Къде е границата между реда и хаоса? И как да организираме и водим, без да контролираме, включвайки цялото?

Търсейки отговори на подобни въпроси, се намерих на семинар по Art of Hosting - Art of Participatory Leadership в красива местност в близост до София, който се състоя от 17. до 19. май. Присъстваха над 70 човека от повече от седем страни, предимно млади хора, ентусиазирани и търсещи нови пътища и методи за организациите, в които участват: бизнес, неправителствени, неформални и др. Екипът на водещите беше международен: от Нова Зенландия, Франция, Гърция, Словения и България. Форматът на целия тренинг беше непринуден и жив, учи се основно чрез преживяване, а не чрез лекции. През първия ден се практикуват основите. От втория ден участниците стават сами водещи, като поемат щафетата за воденето. Тренингът е центриран около една нова тенденция в организирането на групи и срещи - hosting (домакинство). За разлика от facilitator-а, който подпомага, без да контролира груповите процеси, но все още ги води в конкретна посока и с конкретна цел, задачата на host-а е само да създаде пространство, в което отговорите и посоката сами да се изявят. Методът е организиран около принципа, че във всяка група от хора съществува мъдрост на цялото, на която единствено трябва да се даде пространство да се покаже. Важно място в тренинга заема и идеята за самоорганизацията на живите системи, организирането на общности и взаимопощ, граничното пространство за проява на иновативност между реда и хаоса, както и за колективното решаване на предизвикателства.

Art of hosting е последователна комбинация от няколко световноизвестни практики и формати за общуване, за водене на срещи и подтикване към промяна. Ще ги изброя и представя накратко.

World Cafe е обикновен на вид процес, при който хората се събират заедно в пространство, което много прилича на събирането за кафе. Задава се конкретен въпрос за обсъждане, който има смисъл за цялата група. Обсъждането се прави обикновено на маси, на които хората са разделени по четирима и на всяка маса се прави обсъждане на вариант на основния въпрос. В продължение на няколко стъпки, в точно определен формат и за конкретно време, всяка маса прави обсъждане и след определено време хората се разменят. Всяка маса си има host и на всяка маса се събират данни за резултата от разговора в определен формат, които накрая се показват и обсъждат пред цялата група.

Open Space е формат за водене на срещи и конференции, често на голяма група от хора - максимално е правен с до 2000 човека. Методът е разработен преди около 30 години и се практикува за организиране на конференции по цял свят без предварително обявена програма. Open Space има четири принципа и един закон. При този формат се задава насока или въпрос и всеки, който желае, може да постави тема за обсъждане в рамките на определено време - сесия. Всеки, който е привлечен от темата за сесията, се вкючва. Сесиите текат едновременно и участниците имат свободата да сменят сесиите, ако желаят. За всяка сесия се събират данни, които после се обсъждат пред цялата група. Създателят на open space казва, че методът може да бъде практикуван от всеки с добро сърце и добър ум.

Pro Action Cafe е вариация на World Cafe, но с фокус върху конкретни действия, за изпълнение на точно определени цели или проекти. На всяка маса се представя различен проект и чрез серия от специални въпроси и стъпки се насочва груповата енергия към подпомагане на изпълнението му. Събраните данни за всеки проект се представят пред групата за обсъждане.

Appreciative Inquiry е групов метод за осъзнаване на това, което работи добре в един екип, и за усилването му. Вместо концентриране върху проблемите, групата се концентрира върху силните си страни и търси начин да ги надгради. Групата се разделя по двама или трима, като всеки има специфична роля. В рамките на определен интервал от време ролите се сменят и после данните се събират и представят пред цялата група.

Circle Practice - кръгът се смята за най-древната форма на групова работа с конкретна цел. Всички методи, изброени по-горе, както и целият тренинг, се провеждат в кръг. В центъра се слагат група от символи, които могат да представляват определени принципи, в зависимост от целта на срещата. Всеки се очаква да присъства изцяло тук и сега, да говори смислено, да слуша внимателно и да допринесе по един или друг начин за цялото.

Harvesting (колективно изграждане на смисъл), Check-in and Check-out, Story Telling, Group Story Telling, Constellations, Questioning - това са някои от останалите практики, които бяха демонстрирани и се практикуваха по време на семинара. Като цяло тренингът беше изключително вдъхновяващ и всеки от нас научи нови методи и подходи за организиране на смислени срещи. Заедно изградихме пространство на доверие и приятелство, усещането за което остава за цял живот.

Ивайло Станев
26.05.2013

Бъди себе си!

Напоследък често можем да чуем пожеланието: „Бъди себе си“, но на практика се оказва, че това съвсем не е лесно. Ако се опитаме внимателно да се наблюдаваме, за да определим по-ясно и конкретно какво означава да бъдем себе си, лесно ще открием, че в нас има множество различни и често напълно противоположни нужди, стремежи, чувства и мисли.

Така ще се натъкнем на различни пластове на самоличността ни. Някои от тях са резултат от влиянието на външната среда, в която сме израснали и живели. Те са станали такава здрава част от несъзнаваното ни психично съдържание, че ни е трудно да ги различим като чужди на нашата същност. Например можем да забележим, че понякога съвсем несъзнателно реагираме по начин, сходен с поведението на някой от родителите ни. Това може да е модел на поведение, който не харесваме, но в момента да ни е трудно да осъзнаем, че той влиза в разрез с по-дълбоката ни същност. И ако сме вече емоционално въвлечени, и ако съответно сме неосъзнати за това, какво всъщност се случва, то поведението ни изглежда съвсем като наше. Но ако можем да признаем факта, че в дадения случай не сме истински, ако внимателно се изследваме и ако продължаваме в този дух на искреност, то тогава ще ставаме все по-осъзнати за това, какъв избор правим в момента, когато реагираме на външните предизвикателства.

Така в нас се изгражда модел на себепознание, при който един по един осъзнаваме пластовете на личността си: в периферията са неща като външен вид, език на тялото, стил на лидерство (властови модел на поведение); следват силните и слаби страни на личността ни (характерните ни черти, които и ние, и другите знаят), нуждите и желанията ни; в следващия пласт откриваме нашите ценности и мотивация; достигаме и до най-здрачните зони в нас - там, където сме най-уязвими: нашата „сянка“ (всичко, което сме потиснали в себе си, защото не го харесваме, не го приемаме, или дори го мразим, но не съзнаваме, че е наше); надникваме и в т.нар. „слепи петна“ (нещата, които другите знаят за нас, но ние не можем да видим); тук е и лежащата в основата на живота ни история; също и „нашата собствена притча“ (най-дълбоко психично съдържание, имащо връзка с уникалната ни същност).

Всичко това разкрива цената, която трябва да платим, когато тръгнем по пътя към своята истинска същност, когато решим да „бъдем себе си“. Това означава да не се страхуваме, да сме готови да покажем понякога своята уязвимост пред другите, да ставаме все по-осъзнати както за „слепите петна“ в нас, така и за своята Сянка. Тъй като Сянката ни е скрита дълбоко в нашето несъзнавано, ние я проявяваме по особен завоалиран начин, като я проектираме навън, приписваме я на другите, оглеждаме се в тях (този психичен феномен е наречен в психологията „проекция“ - игра със Сянката). Следователно всичко вън от нас, на което реагираме силно емоционално, давайки му негативна оценка (като „не харесвам“, „противно ми е“, „мразя го“ и пр.), всъщност е част от самите нас, то е образът на нашата Сянка, която преследваме и с която всъщност воюваме, измамно виждайки я в другите.

Като пътуваме към Себе си, ние трябва да можем спокойно да споделим както своята житейска история, така и нещата, от които бихме се срамували, ако все още бяхме неосъзнати за сенчестата си страна и не бяхме се докоснали до автентичната си същност. Но всичко това вече носи дълбочина, житейска мъдрост и състрадание както към нас, така и към другите. Когато достигнем до нивото на автентичността, ние приключваме етапа на отхвърлянето, недоволството, критиката и самоосъждането. Вече можем свободно да обичаме себе си и другите напълно безусловно - такива, каквито сме, такива, каквито са те. Мъдростта, която сме утаили от житейския си опит, ни е направила по-любящи, по-силни и по-смирени. И точно тук е скрита тайната на постижението да бъдеш истински, да бъдеш Себе си - пътят към него минава през смирението - през това, да се примириш със себе си, с другите, със света. Мирът, който смирението внася в душата, води до всеопрощение. Тук стихва коварната игра на нашата Сянка, на вината, която ни поробва, на обвинението към другите, на страха от тях, на подозрителността, на гнева. Идва едно дълбоко разбиране за собствените ни слабости, грешки, заблуди; идва милостта - към нас самите, към другите и въобще към всички нас - хората, попаднали в капана на илюзията, че сме лоши. Така, обикнали всичко и всички, вече можем да проявим добротата и човечността, които са истинската ни същност. Такъв е и пътят, посочен ни от Христос, за това как да превърнем робството си в този свят в благо и товарът ни на Земята да стане по-лек - път, предаден в Евангелието с думите: „Вземете Моето иго на себе си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце, защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко“.

Но този Път изисква постоянна искреност в самопознанието и в отношението ни към другите. И наистина, една от трудните задачи в живота е отношението аз - другите. Това отношение е творческата лаборатория, замислена от Бога, в която можем да се оглеждаме, да се развиваме, усъвършенстваме и да се научим да обичаме така, както Той ни обича.

Един от най-задълбочените съвременни психолози, Карл Г. Юнг, вижда пътя към постигане на познание за истинското ни Себе така: „Решаващият въпрос за човека е дали той е свързан с Вечното, или не - то е критерият на неговия живот. Едва тогава, когато знам кое е вечното, същественото, ще мога да отклоня интереса си от преходното, от всичко несъществено. Но ако не знам това, то бих претендирал заради едно или друго качество, което смятам за свое лично притежание, че съм нещо специално: може би заради „моята“ красота или „моето“ дарование. Колкото повече човек изтъква фалшиви притежания и колкото по-слабо чувства главното, толкова по-неудовлетворен е от живота. Той се чувства ограничен, защото си поставя ограничени цели, а това поражда в него завист и ревност. Когато чувства и разбира, че още тук, в този си живот, се докосва до Вечността, то неговите желания и нагласи се променят. Всъщност човек е значим само поради същностното, Вечното в него, и ако него го няма, то животът му е пропилян. В отношенията ни с другите също е важно дали е изразено Вечното, или не“.

Заповед за ЛДШ на Рила 2013

3-л

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на околната среда и водите
Дирекция „Национален парк Рила"

ЗАПОВЕД № РД - СР - 28

Благоевград, 07.06.2013 година

На основание чл. 50, т. 1 от Закона за защитените територии и чл. 7, ал. 1 от Правилника за устройството и дейността на Дирекциите на националните паркове във връзка чл. 22 от Закона за защитените територии (ЗЗТ), Раздел II, т. 4.2, подточка I-16.1 от Плана за управление на НП "Рила" (приет с Решение № 522 от 04.07.2001 г. на МС, обн. ДВ, бр. 66 от 27.07.2001 г.), молба от Общество Бяло Братство България, получена в МОСВ с Вх. № 48-00-510/23.04.2013 г., писмо от Заместник министъра на околната среда и водите, получено в Дирекция „Национален парк Рила" с Вх. № 04-00-635/07.05.2013 г. и Заявление с Вх. № СР-05-16 от 29.05.2013 г. от Общество Бяло Братство България за провеждане на традиционен ежегоден лагер на Общество Бяло Братство на територията на Национален парк „Рила", Паркови участъци Дупница и Говедарци в района на хижа „Седемте езера"

I. СЪГЛАСУВАМ

провеждането на традиционния ежегоден лагер на Общество Бяло Братство на територията на „НП Рила", в района на х. „Седемте езера" за периода **20.07.2013 г. – 30.08.2013 г.** при следните **условия**:

1. Лагерът да бъде разположен на традиционното място в отдел 89, подотдел „5"по ЛУП на ДЛ-Дупница от 1997 г. и отдел 801, подотдели „3" и „4" по ЛУП на ДЛ-Самоков от 1994 г.
2. Да не се използват допълнителни терени за лагеруване, тъй като лагерът е ситуиран в Зона за ограничаване на човешкото въздействие (съгл. Раздел II, т. 4.2 от Плана за управление на НП "Рила", приет с Решение № 522 от 04.07.2001 г. на МС, обн. ДВ, бр. 66 от 27.07.2001 г.).
3. Районът на лагера да се определи на място от служители на Д „НП Рила" в присъствието представители на Общество Бяло Братство България, като границите бъдат означени с ясно видими знаци на терен и по време на лагеруването да не се допуска разширяването им.
4. Определеното от Председателя на УС на Общество Бяло Братство България лице г-н Атанас Атанасов (тел.: 0896 66 97 65) да отговаря за спазването на условията по организирането и провеждането на палатковия лагера от лагеруващите.
5. Лицето по т. 4 да води книга за регистрация на лагеруващите и ежеседмично (в понеделник във времето от 09.00-12.00 ч.) да представя по телефон на инж. Йордан Георгиев – главен инспектор на ПУ-Дупница при Д „НП Рила" (тел.: 0884 111 409) справка за броя на местата за нощувка, осъществените нощувки и броя на нощувалите за изтеклата седмица.
6. За времето от 20.07-31.07.2013 г. и от 23.08-30.08.2013 г. в района на лагера да пребивават максимум до 25 човека (работна група за подготовка, организиране и закриване на лагера).
7. Допуска се при откриването (20-31.07.13 г.) и закриването (23-30.08.13 г.) на лагера еднократно (за по пет дни), да се използва за обслужване на кухнята жива сила (коне със самар) по маршрут от х. „Рилски езера", по съществуващата противопожарна просека (отдели 94 и 89) със заобикаляне на Долно езеро в североизточна посока до кухнята на лагера. Дейността да бъде предварително съгласувана с Д "НП Рила" по дати, часово време, брой животни и лицата, които ще са водачи на конете.
8. Не се допуска движението на жива сила (коне), пашуването и нощуването на конете в района на легера и циркуса на Седемте рилски езера (съгл. Заповед № РД-82 от 04.07.2011 г. на Директора на Дирекция "Национален парк Рила").
9. Не се допуска извозването на багаж на територията на Национален парк „Рила" с моторни превозни средства.
10. Да не се пали огън на територията на НП „Рила", освен на определените противопожарно обезопасени от Д „НП Рила" места.
11. Да не се използват езерата в Паркови участъци Дупница и Говедарци и притоците към тях за

2700 Благоевград, ул. „Бистрица" № 12 В, П.К. 56
Тел: (+359 73) 880 537, Факс: (+359 73) 881 023
e-mail: office@rilanationalpark.bg, www.rilanationalpark.bg

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на околната среда и водите
Дирекция „Национален парк Рила"

пране, къпане и миене.

12. Мястото за миене да се разположи на около 100 метра североизточно от хижа „Седемте езера", до скалите, като за целта се монтират походни умивалници, чиито брой да е съобразен с броя на лагеруващите. След приключване на дейността умивалниците да бъдат демонтирани и терена почистен от всякакъв вид отпадъци.
13. За отходни места да се ползват тоалетните на хижа „Седемте езера" и ползваните до сега временни тоалетни в района на лагера.
14. Абсолютно недопустими са всякакви опити и дейности водещи до увреждане на компонентите на околната среда.
15. Да не се секат дърветата и храсти на територията на Национален парк „Рила".
16. Да не се допуска замърсяването на лагера и околните територии на парка с отпадъци.
17. Генерираните отпадъци от лагера да се събират разделно в чували и да се транспортират до сметището на най-близкото населено място.
18. След приключване на лагера, районът на Седемте езера да бъде почистен от отпадъци, за което да се състави констативен протокол между Дирекция „Национален парк Рила" и представители на Общество Бяло Братство България.
19. Подробностите по организацията на лагера да се уточнят на място **на 20.07.2013 г.** като се състави предупредителен протокол, с отговорник лицето по т. 4 и служители на Д „НП Рила".
20. С цел безопасността на участниците в лагера на лицето отговорник по т. 4 **на 20.07.2013 г.** на място ще бъде проведен инструктаж от инж. Йордан Георгиев - главен инспектор на ПУ-Дупница.
21. Осигуряването на безопасност на участниците в извършването на дейността е изцяло отговорност на организаторите.
22. По време на провеждането на дейността да се спазват стриктно режимите и нормите за Национален парк "Рила", съгласно ЗЗТ и Плана за управление на НП "Рила".
23. За отговорник за спазването на горните условия определям г-н Николай Дончев Конакчиев – председател на УС на Общество Бяло Братство – България.

II. Условията по т. I да се считат за предписания по чл. чл. 153, ал. 3 от Закона за опазване на околната среда. Настоящата заповед не отменя задълженията на лицето по т. I по ЗЗТ, ЗООС и други специални закони и подзаконови нормативни актове и не може да служи като основание за отпадане на отговорността съгласно действащата нормативна уредба.

III. Заповедта може да се обжалва по реда на Административно процесуалния кодекс.

IV. Контролът по изпълнението на дейността възлагам на г-н Ясен Евтимов – началник отдел „Контрол и охрана", инж. Владимир Чапкънски – началник сектор „КО – Север" (тел.: 0884 111 407), инж. Йордан Георгиев – гл. инспектор на ПУ-Дупница (тел.: 0884 111 409) и инж. Емил Богданов – гл. инспектор на ПУ-Говедарци (тел.: 0884 111 408) при Д „НП Рила".

ДИРЕКТОР:
/Красимир Андонов/

Изготвили:
гл. експерт „ИОП": .....
гл. експерт „ИТ": .....
Съгласувал:
н-к отдел „КО": .....

2700 Благоевград, ул. „Бистрица" № 12 В, П.К. 56
Тел: (+359 73) 880 537, Факс: (+359 73) 881 023
e-mail: office@rilanationalpark.bg, www.rilanationalpark.bg

ОБРЪЩЕНИЕ

Братя и сестри, приятели,

В началото на тази година започна строителството на Духовен учебен център в Стара Загора.

Историята е дълга. Перипетиите, през които с Божията помощ преминахме, останаха в миналото. Вече сме на етап покрив. В официалния сайт на Бяло Братство са публикувани няколко снимки, представящи етапите на градежа от основите до преди 10 дни. Старали сме се всичко да става така, както Учителя е дал като препоръки - обли форми, хармонични числа за размери, да има много светлина. Убеден съм, че в по-голямата част на строителството спазихме това. Е, има и някои неща, които щяха още да оскъпят проекта, и ги допуснахме като компромис, но има идеи как и те да станат в хармония със сградата.

Остават ни довършителни строителни работи - мазилки, шпакловки, хидро- и топлоизолации; мебелно и санитарно оборудване, замазки, подово покритие, теракота, фаянс, ВиК; столове, пердета, плотове, мивки и т.н. За всички тези неща нямаме достатъчно средства. Няма как да не отбележа, че до този момент сме работили само и единствено с дарения и десятъка, събиран от братската група в Стара Загора.

Този духовен център, силно вярваме, с двете си зали от по близо 90 кв. м, ще бъде много полезен за провеждане на общи национални братски срещи и форуми. Искаме и вярваме, че с Божията помощ на 22.09.2013 г. ще открием новата учебна година в този прекрасен нов дом.

Затова се обръщаме към вас чрез нашия вестник „Братски живот" - който може, да помогне в това добро дело.

Нека Божието Благословение бъде винаги с Братството!

Нека винаги Учителя ни ръководи да работим за идване Царството Божие на Земята.

И нека Светлите ангелски йерархии непреривно ни помагат, за да се изпълним с Божията Любов, да приложим Божията Мъдрост и да живеем с Божията Истина.

АМИН!

Телефон за контакти: 0887 435 867, Таньо Златанов

Празникът на детето в „Бялото кокиче"

Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649
Коректор: Спаска МИХОВСКА
Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
За контакти: 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада" 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
Електронна книжарница на издателство "Бяло братство":
http://www.beinsadouno.com/книжарница
Сайт на издателството:
www.bialobratstvo.Info **цена: 0,70 лв.**